

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Janou Lukešovou v právní věci

žalobce: **Ing. T. P.,** se sídlem xxx,
insolvenční správce dlužníka **L. K.,** IČ xxx, Xxx
xxx,

zastoupen Mgr. Jan Plinta, advokát, se sídlem Místecká 329/258, 720 00 Ostrava-Hrabová

proti

žalovanému: **E. K.,** narozený xxx, IČ xxx, bytem Xxx,
xxx

zastoupen JUDr. Václav Luřcha, advokát, se sídlem náměstí Jiřího z Lobkovic 2406/9, 130 00
Praha 3 - Vinohrady

o náhradu škody a jiné újmy

takto:

- I. Zamítá se žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost do jednoho měsíce od právní moci rozsudku zajistit na vlastní náklady uveřejnění omluvy v celostátním deníku Hospodářské**

noviny, vydávaném společností **Ekonomia a.s.** a v měsíčníku **Transport magazin**, vydávaném Sdružením automobilových dopravců **ČESMAD BOHEMIA, z.s.**, a to vždy ve formátu nejméně o velikosti 1/8 tiskové strany v následujícím znění: „E. K., IČ xxx, se sídlem Xxx, xxx, se tímto omlouvá společnosti L. K., IČ xxx, se sídlem xxx xxx, za zásah do dobré pověsti společnosti L. K., kterého se dopustil podáním insolvenčního návrhu na tuto společnost.“

II. A) Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci 16 456 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 3. 2016 do zaplacení.

B) Zamítá se žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost žalobci uhradit částku 200 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 11. 3. 2016 do zaplacení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. L. K. se podáním ze dne 21. 12. 2015 domáhal náhrady škody a jiné újmy dle § 147 zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenční zákon). Žalobní návrh odůvodnil tím, že dne 13. května 2015 na základě insolvenčního návrhu věřitele E. K. bylo zahájeno insolvenční řízení, to bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 89 INS 12307/2015. Žalovaný za žalobcem evidoval pohledávky ve výši 17 358 EUR. Po zahájení insolvenčního řízení žalobce vzal návrh zpět ohledně částky 17 358 EUR, neboť žalovaný tuto částku uhradil. Žalobce ale i nadále požadoval i zaplacení úroků z prodlení, což žalovaný odmítal, neboť dle jeho názoru uplatněná částka nebyla správně fakturována, což on reklamoval. Žalovaný následně rozšířil insolvenční návrh o smluvní pokutu. Žalovaný dne 22. 6. 2015 insolvenční návrh vzal zpět poté, co jej Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 6. 2015 pod č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-10 vyzval k úhradě zálohy na náklady insolvenčního řízení částkou 50 000 Kč. Insolvenční řízení bylo zastaveno 26. 6. 2015 č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-13. Žalobci vznikl nárok dle § 147 odst. 1 insolvenčního zákona, neboť žalovaný zavinil zastavení insolvenčního řízení. Žalobce požadoval 1. náklady, které vynaložil s podaným insolvenčním návrhem 16 456 Kč, 2. přiměřené zadostiučnění ve výši 200 000 Kč, 3. omluvu u konkrétních klientů, bank a ostatních dopravců.

- Na základě výzvy soudu (unesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2016 č. j. 37Cm 2/2016-17) podáním ze dne 24. 2. 2016: 1) Vyčíslil náklady za právní zastoupení v celkové výši 16.456 Kč s odkazem na § 9 odst. 4 písmeno c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za čtyři úkony právní služby po 3.100 Kč, čtyři režijní paušály a 21% DPH. 2) Zdůvodnil požadování omluvy institucím tím, že požaduje reparovat svoji dobrou pověst sdělením, že insolvenční návrh byl podán bezdůvodně. 3) Ohledně nemajetkové újmy uvedl, že zveřejnění omluvy v tisku považuje za nedostatečné a nezajistí skutečné a dostatečné odčinění majetkové újmy. Výši majetkové újmy nelze vyčíslit a konkrétními důkazy prokázat (odkázal na 3Cmo 684/95).

2. Žalovaný podáním ze dne 5. 4. 2016 navrhl zamítnutí žaloby. Podaný insolvenční návrh označil za důvodný. Důvody žalovaný spatřoval v tom, že a) žalobce měl více věřitelů, b) žalobce měl peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po datu splatnosti, c) závazky žalobce uznal, neboť po zahájení insolvenčního řízení je uhradil, d) závazky žalobce byly 3 měsíce po datu splatnosti.

3. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. února 2017 č. j. 37Cm 2/2016-81: **I.** Zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost do 1 měsíce od právní moci rozsudku zajistit na vlastní náklady uveřejnění omluvy v celostátním deníku Hospodářské noviny a v měsíčníku Transport magazín, vydávaném Sdružením automobilových dopravců ČESMAD BOHEMIA. **II.** Zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaslat na vlastní náklady doporučeným dopisem omluvu finančním institucím Factoring KB, a.s., IČ 25148290, nám. Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5, k rukám paní Ing. E. S., Komerční banka, a.s., IČ 45317054, Praha 1, Na Příkopě 33 čp. 969, PSČ 114 07, k rukám pana Ing. J. S., UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČ 64948242, Praha 4 – Michle, Želetavská 1525/1, PSČ 140 92, k rukám pana Ing. A. P., Mercedes-Benz Financial Services Česká republika s.r.o., IČ 63997240, Praha 4 – Chodov, Daimlerova 2296/2, PSČ 149 45, k rukám pana Ing. P. Š. **III.** Zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost nahradit škodu ve výši 16.456 Kč, poskytnout finanční zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy ve výši 200.000 Kč a nahradit žalobci náklady řízení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. **IV.** Žalobci stanovil povinnost žalovanému do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit na náhradě nákladů řízení 20.570 Kč k rukám právního zástupce žalovaného.

4. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 20. září 2017 č. j. 13 Cmo 10/2017-113 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2017 č. j. 37Cm 2/2016-81 změnil se závěrem, že žaloba je důvodná co do základu. Odvolací soud odkázal na ust. § 147 odst. 1 insolvenčního zákona, ve kterém je odpovědnost insolvenčního navrhovatele za škodu upravena. Tuto odpovědnost označil za škodu založenou na presumpci zavinění (§ 420 odst. 1 občanského zák., v současné době § 2909 až § 2913 zákona č. 89/2012 Sb.). Odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 26 NSCR 15/2010, 29 Cdo 4150/2013. Shrnuje, že odpovědnost za jinou (imateriální újmu) je třeba posoudit podle obecné úpravy obsažené v občanském zákoníku. Za podstatné označil, že insolvenční řízení bylo ukončeno zastavením z důvodu zpětvzetí insolvenčního návrhu, tedy v důsledku procesního úkonu insolvenčního navrhovatele (žalovaného), který zavinil zastavení insolvenčního řízení. Usnesení insolvenčního soudu o zastavení řízení pro zpětvzetí insolvenčního návrhu označil, že má procesní charakter, takže soud neprovádí žádné důkazy o tom, zda byl dlužník v době podání insolvenčního návrhu ve stavu úpadku ve smyslu § 3 insolvenčního zákona. Nárok co do základu odpovědnosti soud shledal oprávněným. Nároky žalobce na uhrazení vzniklé škody a nemajetkové újmy mají být řádně konkretizovány.

5. Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 27. února 2020 č. j. 29 Cdo 373/2018-147 rozhodl tak, že **I.** Řízení o „dovolání“ proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2017 č. j. 37Cm 2/2016-81 zastavil. **II.** Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. září 2017 č. j. 13 Cmo 10/2017-113 zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší soud ČR stanovil judikatorní rámeček, a to v čl. 4, 5 a 6 svého rozhodnutí s tím, že základním předpokladem odpovědnosti žalovaného (věřitele – insolvenčního navrhovatele) za škodu nebo jinou újmu vzniklou podáním insolvenčního návrhu dle § 147 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona je rozhodnutí insolvenčního soudu o zastavení insolvenčního řízení, o odmítnutí insolvenčního návrhu nebo o zamítnutí insolvenčního návrhu (rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 30. července 2019 sp. zn. 29 Cdo 1726/2019). Jako druhý předpoklad stanovil, že z důvodu podání insolvenčního návrhu nebo opatřeními přijatými v průběhu insolvenčního řízení byla dlužníku způsobena újma na jmění (škoda) anebo nemajetková újma. Posoudit příčinnou souvislost mezi vznikem insolvenčního návrhu nebo opatřeními přijatými v průběhu insolvenčního řízení. Za poslední předpoklad označil posouzení zavinění podle § 147 odst. 1 věta druhá insolvenčního

zákonu, jež presumuje, že je na žalovaném, aby prokázal, že skončení insolvenčního řízení jedním z uvedených způsobů nezavinil. Nejvyšší soud se zabýval tím, zda dovolatel (žalovaný) zavinil zastavení insolvenčního řízení se závěrem, že v řízení bylo prokázáno, že insolvenční navrhovatel (žalovaný) po úhradě své pohledávky ve výši 17 358 EUR insolvenční návrh změnil, když nově uplatnil pohledávku z titulu dlužného příslušenství (úroků z prodlení), již vyčíslil částkou 20 013,07 Kč, a další pohledávku ve výši 106 990 Kč. Aniž žalobce (dlužník) nově tvrzené pohledávky uhradil, tak žalovaný (insolvenční navrhovatel) vzal insolvenční návrh zpět. Tudíž insolvenční navrhovatel (žalovaný) tak zavinil svým zpětvzetím zastavení insolvenčního řízení, když jeho jednání nebylo reakcí na chování dlužníka (žalobce). Nejvyšší soud dospěl k závěru, že žalobce (insolvenční navrhovatel) zavinil zastavení insolvenčního řízení a odpovídá za škodu způsobenou podáním insolvenčního návrhu a opatřeními přijatými v průběhu insolvenčního řízení.

6. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 18. září 2020 č. j. 13 Cmo 10/2017-161 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. února 2017 č. j. 37Cm 2/2016-81 a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud v bodě 15 a násl. uzavřel, že nárok na náhradu újmy vzniklé podáním insolvenčního návrhu soud prvního stupně posoudí dle § 147 zákona č. 182/2006 ve znění účinném do 30. 6. 2017. V bodě 17 rozhodnutí uvedl, že v projednávané věci není sporu o tom, že žaloba byla podána včas (§ 147 odst. 4 insolvenčního zákona). V bodě č. 18 se zabýval předpokladem odpovědnosti insolvenčního navrhovatele za újmu způsobenou zahájením insolvenčního řízení, kdy za předpoklad označil rozhodnutí insolvenčního soudu o zastavení insolvenčního řízení, vznik újmy na straně dlužníka, příčinná souvislost mezi insolvenčním návrhem – zahájením insolvenčního řízení a vznikem újmy a zaviněním insolvenčního navrhovatele za zastavení insolvenčního řízení, přičemž se zavinění presumuje. Odkázal na vyjádřený závěr v rozhodnutí Nejvyšší soud ČR, že k zastavení insolvenčního řízení došlo vinou žalovaného jako insolvenčního navrhovatele, takže zbývá posoudit, zda zahájením insolvenčního řízení byla společnosti žalobce způsobena újma a zda újma vznikla v příčinné souvislosti se zahájením insolvenčního řízení. Zde odvolací soud akcentoval, že společnost (žalobce) byla v insolvenčním řízení zastoupena advokátem, a pokud hradila náklady za právní zastoupení svému advokátovi, tak jí vznikla skutečná škoda, a to právě ve formě vynaložených nákladů za právní zastoupení (ve výši mimosoudní odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Co se týká imateriální újmy, tak zde bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2017 č. j. 29 Cdo 5640/2015 se závěrem, že samotný insolvenční návrh zpochybňuje podstatu dobré pověsti podnikatele – jeho schopnost včas a řádně plnit své závazky, takže pokud je proti podnikateli podán (šikanózní) insolvenční návrh, jsou informace o zahájení řízení, jakož i obsah insolvenčního návrhu, prakticky ihned dostupné široké veřejnosti prostřednictvím insolvenčního rejstříku; tímto okamžikem také nastávají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, spočívající mimo jiné v omezení dlužníka při nakládání s majetkovou podstatou.

7. Městský soud v Praze usnesením ze dne 5.5.2021 sp. zn. 37Cm 2/2016 zastavil řízení o nároku žalobce na zaslání omluvy finančním institucím k rukám konkrétních osob.

8. Po provedeném dokazování soud učinil následující skutková zjištění: Podáním ze dne 12. května 2015 žalovaný podal návrh na zahájení insolvenčního řízení. Ten byl převzat Městským soudem v Praze 13. května 2015 a je veden pod sp. zn. MSPH 89 INS 12307/2015. Žalovaný v návrhu uvedl, že v souvislosti s poskytovanými službami mu žalobce dluží po datu splatnosti celkově částku 17.358 EUR (platební doklady č. 001435/1420, 001461/1420, 001462/1420, 001464/1420, 001476/1420 a 001477/1420). Za dalšího věřitele označil P. T., ten provedl činnost ve prospěch žalobce, žalobce se stal jeho dlužníkem ohledně pohledávky 6.860 EUR s datem splatnosti 15. ledna 2015. Městský soud v Praze vyhláškou ze dne 13. května 2015 pod č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-2 oznámil, že dne 13. května 2015 bylo zahájeno

insolvenční řízení ve věci insolvenčního dlužníka L. K., IČ xxx. Tato vyhláška byla doručena Finančnímu úřadu pro hlavní město Praha, územní pracoviště pro Prahu 4, Celnímu úřadu pro hlavní město Praha, Úřadu práce ČR – Krajská pobočka pro hlavní město Praha, ČR ČSSZ – PSSZ a Obvodnímu soudu pro Prahu 4. Podáním ze dne 28. května 2015 žalobce sdělil, že pohledávky žalovaného (navrhovatele v insolvenčním řízení) v celkové výši 17.358 EUR byly uhrazeny, zároveň předložil výpis ze svého bankovního účtu, který byl veden v eurech a na němž bylo ke dni 25. května 2015 disponibilní zůstatek 20.476,32 EUR. Dne 9. 6. 2015 žalobce požádal zastavení insolvenčního řízení do částky 17.350 EUR, ale dále požadoval úroky z prodlení z uhrazených platebních dokladů a nově požadoval smluvní pokutu 106.990 Kč. Dne 12. 6. 2015 byl žalovaný vyzván soudem k úhradě nákladů insolvenčního řízení částkou 50.000 Kč. Podáním, které soud převzal 24. 6. 2015, žalovaný (insolvenční věřitel) vzal svůj návrh s datem 13. května 2015 zpět a soud usnesením dne 26. června 2015 pod č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-13 insolvenční řízení zastavil. Dne 29. 6. 2015 toto usnesení bylo doručeno právnímu zástupci žalobce (insolvenčního dlužníka). Žalobce podáním ze dne 20. 10. 2015 požadoval výmaz zápisu z insolvenčního rejstříku. Platebním dokladem č. 2015/032 právní zástupce společnosti L. K., s.r.o. požadoval k úhradě náklady řízení v souvislosti s insolvenčním řízením. Náklady insolvenčního řízení byly uhrazeny (emailové korespondence z února 2021). Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 5. října 2016 č. j. 8 C 449/2015-66 žalobci stanovil povinnost zaplatit P. T. 330.677 Kč se zákonným úrokem z prodlení a výše jmenovanému i uhradit i náklady řízení. U společnosti L. K., s.r.o. IČ xxx bylo dne 12.9.2018 zahájeno insolvenční řízení, dne 4.12.2018 bylo rozhodnuto o úpadku a dne 6.3.2019 by prohlášen konkurs na její majetek. Žalovaný je veden v živnostenském rejstříku. Transport magazin je odborný barevný měsíčník, který se zabývá silniční dopravou, vychází jedenkrát měsíčně. Hospodářské noviny jsou celostátním deníkem.

- K emailové korespondenci od Cristina Cusi soud zaujímá stanovisko, že dle obsahu tento subjekt se těšil na rozšiřující spolupráci (9. 9. 2015). E-mailem od Borise Prince (28. 10. 2015) společnost VIALTIS deklarovala svoji spolupráci se společností Euler Hermes ohledně pojištění pohledávek. Žádost pro společnost K. s.r.o. byla zamítnuta z důvodu insolvence.

- Soud neprovedl výslech L. K.. Dle § 126 odst. 4 o.s.ř. je statutární orgán právnické osoby vyslýchán dle § 131 o. s. ř. V dané věci je nepochybné, že výše jmenovaný je osobou zainteresovanou na sporu. Takže nemůže být dokonale objektivním pramenem poznání pro soud, z čehož vyplývá i právní důsledek spočívající v nemožnosti sankcionovat jej za nepravdivé informace.

9. Soud vzal za prokázané a strany nespороvaly, že vyhláškou Městského soudu v Praze ze dne 13. května 2015 č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-2 Městský soud oznámil, že dne 13. května 2015 bylo zahájeno insolvenční řízení. Po zahájení insolvenčního řízení dlužník (žalobce) uhradil částku 17 358 EUR. Úhradu této částky žalovaný (navrhovatel-věřitel) v podání ze dne 9. 6. 2015, jež soud převzal 10. 6. 2015, nespороval, požadoval nadále úhradu úroků z prodlení a rozšířil návrh o smluvní pokutu. Návrh vzal zpět 22. 6. 2015 (převzato soudem 24. 6. 2015), insolvenční řízení bylo zastaveno 26. 6. 2015 usnesením Městského soudu v Praze. Žalobce (insolvenční dlužník) podáním ze dne 20. 10. 2015 se domáhal výmazu zápisu z insolvenčního rejstříku.

10. Žalobní nárok byl shledán důvodným co do základu dle závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 2. 2020 č. j. 29 Cdo 373/2018-147 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 9. 2020 č. j. 13 Cmo 10/2017-161.

11. Co se týká nároku žalobce na stanovení povinnosti žalovanému do 1 měsíce od právní moci rozsudku zajistit na vlastní náklady uveřejněnou omluvu v celostátním deníku Hospodářské

noviny a v měsíčníku Transport Magazin, vydávaném sdružením automobilových dopravců ČESMAD BOHEMIA, a to vždy ve formátu velikosti nejméně jedné osminy tiskové strany v následujícím znění: „E. K., IČ xxx, se sídlem Xxx, xxx, se tímto omlouvá společnosti L. K., s.r.o. za neoprávněné poškození dobrého jména společnosti L. K., s.r.o., které se dopustil podáním bezdůvodného insolvenčního návrhu na tuto společnost.“

- V době vyhlášení rozhodnutí byl v pozici žalobce insolvenční správce. U Městského soudu v Praze je vedeno konkursní řízení na společnost L. K., s.r.o. (dále jen Společnost), která dne 3. 9. 2018 podala dlužnický insolvenční návrh, ve kterém není zmínka o tom, že žalovaný by se podílel na finančním či jiném propadu společnosti. Naopak návrh je odůvodňován ekonomickou situací v mezinárodní autobusové dopravě v roce 2015 a problémy s vozovým parkem. Věřitelé nejsou informováni o sporu, který je veden u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 37Cm 2/2016.

- Dle § 154 odst. 1 o. s. ř. pro rozsudek je rozhodující stav v době vyhlášení.

„Doba (okamžik) vyhlášení rozsudku je rozhodující ve stanovení základu stanoveného pro rozhodnutí soudu, jímž je skutkový stav věci (§ 153 odst. 1 o. s. ř.) Znamená to mimo jiné, že soud při zjišťování skutkového stavu bere při dokazování v úvahu nejen skutečnosti, které tu byly před zahájením a v době zahájení řízení, ale že přihlíží také ke všemu, co nastalo za řízení až do vyhlášení rozsudku. Nemůže však zohlednit skutkové okolnosti, k nimž došlo v minulosti, které však v době vyhlášení již nemají význam“ (komentář Drápal, Bureš a kol., nakl. Beck 2009).

- Soud dospěl k závěru, že žalobce není aktivně legitimován k vymáhání zveřejnění omluvy tak, jak je požadováno ve výroku I. a jak je nárok uplatněn s ohledem na současnou situaci na straně společnosti K., s.r.o. Zjištěná skutečnost (konkursní řízení vedené na Společnost) dle názoru soudu má význam pro hmotněprávní posouzení. To, že nebyla provedena specifikace insolvenčního řízení (MSPH 89INS 12307/2015), které inicioval žalovaný, je neuvedením tohoto údaje zavádějícím pro veřejnost, a to jednak z důvodu, že společnost L. K., s.r.o., IČ xxx je v současné době v konkurzním řízení, a v neposlední řadě není zřejmé, kdy, jakým návrhem, v jakém časovém intervalu žalovaný E. K. měl poškodit Společnost tím, že podal insolvenční návrh. S ohledem na situaci na straně obchodní společnosti L. K., s.r.o., IČ xxx je zmatečné domáhat se nároku tak, jak je vyspecifikovaný pod bodem I.

12. Co se týká nároku na zaplacení částky 16 456 Kč, tak tento nárok soud shledal důvodným ve vztahu k žalobci - 4 úkony právní pomoci dle § 9 odst. 4 písm. c vyhlášky č. 177/1996 Sb. představující směřující k MSPH 89 INS 12307/2015-A-8 převzetí zastoupení, přípis ze dne 28. května 2015 Městskému soudu v Praze, přípis žalovaného z 28. května 2015 advokátní kanceláři JUDr. Václav Luřha, porada s klientem (§ 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). 4 náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1991 Sb. a 21% DPH dle § 14a odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. O úroku z prodlení soud rozhodl dle § 1970 Noz a § 2 vládního nařízení č. 351/2013.

13. Co se týká nemajetkové újmy, tak tu žalobce požadoval za poškození svého jména po dobu 6 měsíců, kdy byl veden v seznamu dlužníků. V insolvenčním a obchodním rejstříku byl po tuto dobu zveřejněn zápis, že došlo k zahájení insolvenčního řízení. Zde žalobce odkazoval jednak na e-mail společnosti Global Compass UK Limited ze dne 9. 9. 2015, a dále sdělení společnosti Vialtis s.r.o. ze dne 28. 10. 2015. Částku 200 000 Kč odůvodnil tím, že od měsíce května do října 2015 byl veden v insolvenčním rejstříku, což je 6 měsíců. Nemajetková újma mu vznikla měsíčně zhruba částkou 35 000 Kč. V souvislosti s tímto nárokem soud stranu žalující poučil dle § 118a odst. 1 a 3 v rámci ústního jednání s datem 9. února 2017 (na čl. 68 spisu).

- V rámci řízení bylo prokázáno, že insolvenční řízení bylo zahájeno 13. května 2015, návrh byl vzat zpět 22. května 2015 (převzato soudem 24. května 2015), insolvenční řízení bylo zastaveno 26. června 2015, právní moc nastala 15. července 2015, právní mu zástupci žalobce bylo dané rozhodnutí doručeno 29. června 2015. Žádost o výmaz zápisu z insolvenčního rejstříku podal

20. října 2015. K výmazu z insolvenčního rejstříku došlo 2. listopadu 2015. Mezi zahájením insolvenčního řízení 13. 5. 2015 a zastavením insolvenčního řízení 26. 6. 2015 (došlo 28. 7. 2015, založeno 30. 7. 2015), tj. medializace zahájeného insolvenčního řízení trvala krátkou dobu. Nebylo prokázáno, že mimo insolvenční rejstřík a obchodní rejstřík došlo ke zveřejnění této skutečnosti. Ve sledovanou dobu (13. 5. 2015 - 30. 7. 2015) společnost L. K., měla vyznačen předmět podnikání v silniční motorové dopravě s nejvyšší povolenou hmotností 3,5 tuny a vozidly maximálně pro 9 lidí a podnikání dle živnostenského zákona (příloha 1-3).

- V případech v § 147 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona jde (i bez výslovného zdůraznění „viny“ věřitele – insolvenčního navrhovatele v § 147 odst. 1 insolvenčního zákona) o obecnou občanskoprávní odpovědnost za škodu založenou na presumpci zavinění (§ 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. v poměrech zákona č. 89/2012 občanského zák. jde o úpravu uvedenou v jeho § 2894 a násl. – viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR 29 Cdo 4150/2013). Jiná imateriální újma se posuzuje dle obecné úpravy obsažené v občanském zákoníku (29 Cdo 5640/2015). Předpoklady pro náhradu škody za vzniklou újmu s odkazem na § 147 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona je: 1. splnění rozhodnutí insolvenčního soudu o zastavení řízení, odmítnutí insolvenčního návrhu nebo zamítnutí insolvenčního návrhu, 2. podání insolvenčního návrhu nebo opatření přijatými v průběhu insolvenčního řízení, pokud dlužníkovi byla způsobilá škoda na jmění nebo nemajetková újma, 3. příčinná souvislost mezi újmou, jež vznikla podáním insolvenčního návrhu, 4. zavinění – viz rozsudek Nejvyššího soud ČR 29Cdo 373/2018-147(založeno ve spise 37Cm 2/2016).

- Nemajetková újma upravená v § 2894 odst. 2 NOZ a násl., rozsah nemajetkové újmy upraven § 2951 odst. 2 NOZ a § 2971 NOZ.

- Dle § 2971 NOZ nemajetková újma je nahraditelná jen v případech, kdy újmu nelze odčinit jinak, je to sjednáno mezi stranami konkrétní dohody, případně smlouvou ve prospěch třetího, a dále v případech, jak to stanoví občanský zákoník. V tomto směru je použit stejný přístup, jaký byl upatřen dle dosavadní úpravy. Zákon číslo 40/1964 Sb. strana 198 a násl. k §13 (rok vydání 2009 C. H. Beck) uvádí podstatné náležitosti:1) závažnost vzniklé újmy, 2)okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu došlo, tj. soud posoudí podíl žalobce a žalovaného na vzniklé škodě , tj. zda subjekt, proti kterému zásah směřuje, jej mohl odvrátit.

- Po dobu trvání insolvenčního řízení společnost L. K. netvrdila a ani neprokazovala majetkovou újmu. Požadoval úhradu nemajetkové újmy částkou 33.000 Kč měsíčně. Soud dospěl k závěru, že pod dobu trvání insolvenčního řízení k poškození dobrého jména nedošlo, nebyla Společnosti, dlužníkovi, způsobena újma, která by byla v příčinné souvislosti se zahájením insolvenčního řízení (nebo opatřeními přijatými v průběhu insolvenčního řízení). V posuzování imateriální újmy se nezbytně vychází, jak došlo k zasažení do dobré pověsti právnické osoby při úvaze, že právnická osoba požívá dobré pověsti. V tu dobu již bylo vedeno řízení u Obvodního soud pro Prahu 4 pro zaplacení vysoké finanční částky třetí osobě. Taktéž dluh vůči žalovanému byl existentní. Společnost se domáhala finanční částky za to, že žalovaný pustil do veřejného prostoru pravdivou informaci o tom, že společnost dluží vysoké finanční částky. Na základě provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že jednání Společnosti vedlo nejen k tomuto sporu, ale především k insolvenčnímu řízení, čemž šlo zabránit, pokud by Společnost řádně a včas plnila své závazky. Soud zvyše uvedených důvodů žalobu na úhradu imateriální újmy zamítl.

14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o. s. ř. s ohledem na podíl stran sporu na tomto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím zdejšího soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

Praha 5. května 2021

JUDr. Jana Lukešová v. r.
předsedkyně senátu